

[Ebba Strange.]

Han ville gerne have, at der var forskelle. Måske kender hr. Ib Christensen ikke de meget udviklede normeringsbrøker, som institutionerne og kommunerne får sendt ud fra socialministeriet, og efter hvilke de skal udregne, hvor meget personale de må ansætte, hvis de vil have statstilskuddet til at dække det, det skal dække. Det er ikke rigtigt bare at fralægge sig ansvaret, fordi man sidder her i folketinget. Det er folketinget, der lægger de maksimumsgrænser. Det er folketinget, der over finansloven bevilger, hvor meget statstilskud der må gives til daginstitutionerne; derfor er det ikke rigtigt, hvad der bliver sagt her, og det er vigtigt at påpege det.

Jeg vil godt kommentere hr. Bertel Haarders konstatering af, hvor lidt pressen og hvor lidt tilhørerne er interesserede i det her. Jeg kan også konstatere det, hr. Bertel Haarder. Jeg kan konstatere med meget stor beklagelse, at hver gang vi snakker børn i denne sal, så er der ingen interesse for det, for det interesserer ikke journalisterne, det er ikke noget, der kan give de store overskrifter på forsiden i aviserne. Jeg synes, det er beklageligt, for jeg synes, børnene er noget af det allervigtigste, vi har, og jeg synes, det er for dårlige vilkår, vi giver dem. Det er grunden til, at vi hiver netop dette område frem. Hr. Bertel Haarder spørger lidt hånligt, hvorfor vi ikke hiver et eller andet andet frem. Det var venstregeringen, der ville have den nedskæring, og det var fuldstændig tilfældigt, det er bare noget, der var vokset ifølge PP II, og så skulle man lige have skåret 10 pct. dér, uden at man havde gjort sig nogen som helst pædagogiske overvejelser over, hvad det er, børn mellem 0 og 3 år har brug for, når de skal være i daginstitution.

Hr. Bertel Haarder kan slynge om sig med alle sine tal og alle sine økonomiske udregninger og fortælle mig, at der skal ansættes 16 pct. flere i de næste år. Ja, det ved jeg da godt, for heldigvis bliver der da stadig væk bygget et par daginstitutioner rundt omkring i kommunerne, men det er rigtig nok ikke meget, og der er adskillige kommuner, der har lukket helt, i hvert fald for vuggestuebyggeri. Det er altså de vilkår, vi i et velfærdssamfund byder vores børn, og det er den interesse, som pressen og tilhørerne byder os, når det er børn, vi diskuterer. Det synes jeg er beklageligt, og det skal ikke konstateres hånligt, men konstateres med meget stor beklagelse.

Tove Jørgensen (DKP):

Man taler om, at det vil være et brud på kommunernes selvbestemmelsesret, hvis vi bebygger at lovgive igen på dette område; og socialministeren nævnte, at det vil være i strid med bistandsloven at gribe ind. Men det kan da ikke være rigtigt. Hvis folketinget har lavet nogle love, der forhindrer os i at lave andre love, så må de love laves om. Det kan ikke være meningen, at vi sætter os selv ud af spillet og afskærer os selv fra at gribe fat om de problemer, der virkelig trænger sig på.

Man taler i beskæftigelsesplanen fra socialdemokratiet om varetagelse af det opsøgende og forebyggende arbejde, og jeg glæder mig da over, at socialministeren her siger, at det ikke er med glæde, man ikke kan gå ind for det forslag, vi her bringer frem. Men jeg ville have været noget gladere, hvis socialdemokratiet og regeringen ville søge et andet flertal i dette ting end det, man i øjeblikket er gået på forlig sammen med, for så kunne det jo være, at man kunne løse nogle af de problemer, så kunne det blive andet end ord, så kunne det også blive handling.

Hvad i alverden tror man det er, vi i øjeblikket gør med vores børn? Man har i store træk overladt det til de enkelte kommuner efter for-godtbefindende at fastsætte normeringerne. Ganske vist inden for visse rammer, men de er så vide, og fortolkningsmulighederne er så utallige, at der næppe findes to af de 275 kommuner, der har ensartede normeringer. Nogle steder er det nogenlunde rimeligt, men der gives mange eksempler på det modsatte. Der er Odense-eksemplet, hvor man af økonomiske grunde for at kunne holde overenskomstlønningerne til PM'erne skar ned på normeringerne, og med de ventelister, vi har i øjeblikket, kan vi godt forestille os, hvad der vil ske i en række kommuner, for at man kan få propet flere børn ind i institutionerne.

Der er også eksempler på, hvordan man tolker støttepædagogordninger til handicappede integrerede børn efter den billigste løsnings princip, som f.eks. kommunen, der til et barn i rullestol ansatte en pædagogisk medhjælper, fordi de fysiske rammer i institutionen var ringe, men overhovedet ikke tog i betragtning, at dette barn også havde brug for ekstraordinær pædagogisk hjælp. Det har heller ikke nytet noget med dispensationsreglerne, det havde ikke været tilstrækkeligt til at forhindre dårlige